

26.kapittel – Den Sanne Messias (Jesaja kap.49;1 – 51;11)

"Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige." (Jes.48;22).

Rettferd, nåde og sannhet fører til fred, mens begjær, onde tanker og hovmod resulterer i krig – "krig i deres lemmer" (Jak.4;1), som fører til tretter blant enkelte, familier og nasjoner. Det er ingen fred for de ugudelige, men: *"Jeg vil høre hva Gud Herren taler: Han forkynner fred for sitt folk og for sine fromme ... Nåde og sannhet skal møte hverandre, rettferd og fred kysse hverandre." (Sal.85;9-11).*

Ordene *"det er ingen fred for de ugudelige"* kommer på slutten av en profeti om Babels ødeleggelse og det er en sannhet som består så lenge mennesker hersker uten å ta hensyn til de rettferdige prinsipper som Gud har åpenbart i sitt ord. Men de innleder også et langt avsnitt om Guds fred, i hvilket Jesaja viser oss på en forunderlig måte Jesu Kristi frelsesverk – et avsnitt som slutter på samme måte som det begynner: *"Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud." (Jes.57;21).*

Kristi Ånd i Jesaja ber oss hører godt etter, og innbydelsen er til hele verden: *"Hør på meg, fjerne kyster, og gi akt, dere folk i det fjerne!" (kap.49;1).* Selv om dette er basert på Kyros som et forbilde, møter vi her Guds sanne Messias, han som ble *"kalt fra mors liv av" (v.1)*, han som talte Guds ord (v.2), han som var en fyrste hos Gud (Israel) i hvem Gud var og vil bli herliggjort (v.3).

Jesu rettferdighet ble fullendt i livets skole og han ble lydlig inntil korsfestelsens forferdelige og smertefulle død. Han var prøvd i alt men han syndet ikke. Han søkte og fant hjelp og styrke hos sin Gud og Far: *"Men jeg sa: Forgjeves har jeg arbeidet meg trett, og til ingen nytte har jeg fortært min kraft. Men min rett er likevel hos Herren, og min lønn er hos min Gud." (v.4).* Det som han arbeidet så iherdig for var det nye pakt som er grunnlagt på syndenes forlatelse (Jer.31;31-34), en pakt som ville føre Israel tilbake til Gud (Jes.49;5), og innlemme hedningene (v.6). Han ville være et lys for hedningene og en herlighet for Israel: *"for at min frelse må nå til jordens ende." (v.6).*

Født Guds Sønn, var han allikevel Menneskesønnen, en som fornedret seg selv til tjeneste for Gud og mennesker. Nasjonen Israel som ventet en Messias som ville frelse dem fra deres fiender, "foraktet" ham og nasjonen forkastet hans budskap. (v.7). Men ved evangeliet ville Gud ta ut av nasjonene et folk for seg selv av både jøder og hedninger og i tidens fylde vil Guds sønner bli åpenbart for en forundret verden: *"Konger skal se det og reise seg, fyrster skal se det og kaste seg ned, for Herrens skyld, som er trofast, for Israels Helliges skyld, som utvalgte deg." (v.7).* Lik Abraham og Isak reiste Far og Sønn sammen, Jesus i lydighet mot sin Fars vilje mens Gud støttet og hjalp ham og ga ham, gjennom oppstandelse *"til en pakt for folket" (v.8).* Jesus ville frigjøre syndens og dødens fanger og mette dem med livsens brød (v.9). Han ville føre så mange som ville høre hans røst og lyde hans ord, til evig liv i Guds rike (v.10); et rike i hvilken nasjonen Israel ville gjenforenes med Gud (v.11-13); den nasjonen som hadde sagt i vanskelige tider: *"Herren har forlatt meg" (v.14).* Men Herren glemmer ikke og er trofast mot sitt ord: *"Glemmer vel en kvinne sitt*

diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg." (v.15).

Gud ville bruke nasjonene til å føre Israel tilbake til landet (v.18-23). Jesu disipler idag gleder seg storlig idet de er vitner til at Gud allerede har satt dette i bevegelse. Men når denne samlingsprosessen er til ende vil nasjonene bli storlig forbauset, for Gud vil herliggjøre seg i Israel: *"Jeg vil la dine undertrykkere ete sitt eget kjøtt, og av sitt eget blod skal de bli drukne som av druemost. Alt kjød skal kjenne at jeg, Herren, er din frelser, og Jakobs Veldige din gjenløser."* (v.26). Rettferd, nåde og sannhet fører til fred. Sannelig: *"visdom er bedre enn styrke. Men den fattiges visdom er foraktet. Folk hører ikke på hans ord."* (Pred.9;16). Verden bygges fremdeles på et galt fundament og få er de som vil høre på Jesu vise ord som er hjørnesteinen til den kommende tidsalder av rettferd og fred.

"Min rygg bød jeg fram til dem som slo"

Jesaja ber oss gi akt på korsets vei som et ledd for livet. Han viser oss hvordan Jesus ble Guds disippel forat han selv kunne bli en læremester for andre (kap.50;4). Han ble til en frivillig trell (v.5), som sa *"Jeg holder av min herre"* (2.Mos.21;5). Han kom for å gjøre Guds vilje: *"Min rygg bød jeg fram til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket meg i skjegget. Mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån og spytt."* (kap.50;6). Han stolte på Gud for hjelp og holdt ut idet han visste at Gud ville oppreise ham fra de døde og gi ham et evig fullkomment liv (v.7-9).

Hans motstander og alle som foraktet ham er uten et slikt håp. De bygger på et galt fundament av lyst og hovmod som fører til krig og ødeleggelse: *"Se, de skal alle sammen eldes som et klede, møll skal fortære dem."* (v.9).

Vi må velge mellom verden og Jesus Kristus. Vi kan foretrekke verden og høste "pine" (kap.50;11), eller vi kan *"høre på hans tjeners røst"* og *"sette vårt lit til Herrens navn og stole på Gud"* (v.10). Alle som *"søker Herren"* (kap.51;1) må bygge sin tro på Guds løfter. *"Se på Abraham, deres far, og på Sara, som fødte dere!"* (v.2).

Jødene på Jesu tid gjorde krav på å være "Abrahams ætt" (Joh.8;33). "Ja", svarte Jesus, *"Jeg vet at dere er av Abrahams ætt."* (v.37). Deres svar til dette var: *"Vår far er Abraham!"* (v.39). Jesus sa da til dem: *"Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger."* Abraham er far til de troende, de som *"søker Herren"*.

"For Herren trøster Sion"

Gud kalte Abraham og velsignet ham og gjorde ham til et stort folk (kap.51;2). Ved å velge Jerusalem førte Gud sin hensikt mot oppfyllelse, den tid når Abraham og hans barn vil *"arve jorden"* (Matt.5;5 og Rom.4;13). Guds lov vil på den tid utgå fra Jerusalem og alle folkeslag vil vandre i dens lys og ikke mere lære å føre krig (Jes.2;3-4). *"For Herren trøster Sion, trøster hennes ruiner og gjør ørkenen der lik Eden og ødemarken lik Herrens hage. Fryd og glede skal finnes der, takk og lovsang."* (kap.51;3).

Alt dette ville bli muliggjort ved Messias' soningsverk, han som fremfor alle andre var "Abrahams ætt". Hans budskap kom først til jødene: *"Hør på meg, mitt folk! Vend øret til meg, du min menighet!"* (v.4). De måtte ikke betrakte den pakt Gud gjorde med dem ved

Moses som evig. Deres verden "skal forsvinne som røk ... og eldes som et klede." (v.6). Israels rike var en skygge av noe mye større, nemlig Kristi evige rike som ville bli verdensomfattende (v.5). "Men min frelse skal vare til evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes." (v.6).

Til jødene først – men også til hedningene. Tilgjengelig for de mange, er det bare få som griper det på den riktige måten. "Hør på meg, dere som kjenner rettferdighet, du folk som har min lov i ditt hjerte! Frykt ikke for menneskers hån, og vær ikke redd for deres spottende ord. For møll skal fortære dem som et klesplagg, og makk skal fortære dem som ull. Men min rettferdighet skal vare til evig tid, og min frelse fra slekt til slekt." (Jes.51;7-8).

"Sorg og sukk skal flykte"

Denne Guds hensikt har sine røtter i løftene som Gud ga til fedrene og går nå mot sin fullendelse på den tid når Jesus kommer tilbake til jorden med makt og megen herlighet for å straffe nasjonene for deres ugudelighet og frelse Abrahams trofaste barn (v.9-10). "Så skal Herrens forløste vende tilbake og komme til Sion med frydesang. Evig glede er det over deres hode. Fryd og glede skal de nå, sorg og sukk skal flykte." (v.11).